Da "Mariehøj" brændte!

En af de gamle gårde i Vallensbæk Landsby var "Mariehøj". "Mariehøj" eksisterer ikke længere som gård. Hovedbygningen er bevaret, og er i dag en almindelig familiebolig.

"Mariehøj" finder man på hjørnet af Bygaden og Bysvinget i Vallensbæk Landsby.

Else Frandsen datter af tidligere førstelærer J.L. Frandsen har skrevet en beretning om Vallensbæk i tiden 1915-1930. I denne beretning er en beskrivelse af en brand i 1926 i Vallensbæk. Denne beskrivelse i revideret form følger her.

Omkring midten af 1920erne blev "Mariehøj" solgt ved auktion (formentlig en tvangsauktion). Det var en trist begivenhed. Ejeren hed Axel Jensen og var en af de få gårdmænd, der var virkelig afholdt i byen. Han var rar, godmodig og hjælpsom overfor de folk fra byen, der arbejdede på gården.

En efterårsaften i 1926 opstod der ildebrand i Vallensbæk. Det var stakladen ved "Mariehøj" og det lille fodermesterhus ved siden af, der brændte. Det ældre ægtepar, der boede i huset, var kommet ud i tide. Af indboet blev vist ikke reddet meget. Huset, der havde stråtag, brændte ned til grunden. Det samme var tilfældet med stakladen, der var fuld af halm.

Det blev den mest begivenhedsrige og spændende aften og nat Vallensbæk oplevede i 1920erne. Vallensbæk brandvæsen kom på prøve den aften, og bestod prøven. Der var ikke noget at stille op med huset og stakladen. Det drejede sig om at forhindre, at ilden bredte sig til de tre gamle udlænger til "Mariehøj". De havde stråtag og vinden bar masser af gnister ned over dem.

Der kom en stadig strøm af hestevogne med vandtønder kørende op mod gården. Brandsprøjten stod inde på gårdspladsen. Hestene var skræmte af ilden og vanskelige at drive frem mod gården. Det lykkedes at få så meget vand dænget over tagene at ilden ikke bredte sig.

Der var fuldt af folk på gaden, ikke alene fra Vallensbæk, for da branden kunne ses vidt omkring, kom der folk langvejs fra. Der kom endog nogle bilister fra København. De optrådte med overfrakke over pyjamas og morgensko. De så ud til at more sig fortræffeligt. Købmanden, der var en driftig mand, havde åbnet butikken så både brandfolk og tilskuere kunne få deres tørst slukket – det fik de.

Da faren var overstået, og brønde og branddam i Vallensbæk var tømt, kom der assistance fra København. Falck kom med et par brandbiler, men da der ikke var mere vand i byen, måtte der lægges slanger ud til vandledningen til København et godt stykke ude af Vridsløsevejen. I første omgang var slangerne ikke lange nok, så der måtte sendes bud efter flere. Da de langt om længe kom frem, og man skulle til at pumpe, sprang slangerne og der måtte igen sendes bud til København efter nye slanger. Det blev langt hen på natten, og stakladen var næsten helt nedbrændt inden de "rigtige" brandmænd kunne komme til at slukke. Da det hele var ved at være overstået hørtes der pludselig nogle uhyggelige lyde – der blev tudet i brandhornet. Det var vistnok meningen, at brandhornet skulle alarmere folk, også brandmandskabet, når der opstod ildebrand, men i al den forvirring, der var i begyndelsen, havde man åbenbart glemt alt om hornet.

Nogle dage efter branden hørte Else Frandsen en bemærkning fra en af byens egne brandmænd: "Ja, havde det været i Axel Jensens tid havde vi jo nok ladet skidtet brænde". Først noget senere blev Else Frandsen klar over, at det betød, at man nok kunne have undt Axel Jensen at få forsikringen udbetalt, det kunne måske have reddet gården for ham.